

РЕШЕНИЕ

№ 292

гр. Горна Оряховица, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГОРНА ОРЯХОВИЦА, VI СЪСТАВ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимира Ив. Н.а-Петрова

при участието на секретаря Милена Гр. Димитрова
като разгледа докладваното от Красимира Ив. Н.а-Петрова Гражданско дело
№ 20214120101056 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното :

Предявени са обективно съединени искиве с правно основание чл.261 от КТ и чл.262,ал.1,т.1,т.2 и т.3 от КТ във вр. чл.264 от КТ.

Ищецът Н. Т. Т. с ЕГН *****, с адрес: село П., ул..., чрез адв. А.Ч. от ВТАК, твърди в исковата си молба, че съгласно трудов договор № 635/21.04.2015г. Н. Т. Т. е постъпил на работил на 21.04.2015г. в ответното дружество, като е бил назначен на длъжност „охранител“, с месторабота : Регион - Горна Оряховица. Сочи, че със Заповед № 89/02.05.2019г., на основание чл.325,ал.1,т.1 от КТ е прекратен трудовия договор на ищеца, като заповедта му е връчена на 02.05.2019г. Заявява, че до подаване на настоящата искова молба на Н.Т. не са изплатени възнагражденията за положен извънреден труд и възнаграждения за положен нощен труд, съобразно изложеното по-долу.

Твърди, че съгласно трудов договор № 635/21.04.2015г., сключен между страните по настоящото дело, продължителността на работното време е 8 часа, а според приложените към исковата молба графици на работните смени на охранителите в Склад № 1 гр. Горна Оряховица, същите са полагали денонощен труд на две смени - дневна смяна: от 07:30 ч. до 19:30 ч., нощна смяна : от 19:30 ч. до 07:30 ч. Заявява, че макар в договора изрично да е договорено продължителността на работното време да е 8 часа, то работния труд е простиран на смени - 12 часови, по следния ред: дневна смяна, нощна смяна, два дни

почивка. Сочи, че всеки изработен ден включва 4 часа повече от уговорената продължителност на работното време по трудовия договор, като работодателят сам е определял графика на работа, охранителите са работили извън установеното по договора работно време с негово знание и без противопоставяне от страна на ответника, като са полагали извънреден труд, който работодателят не е заплащал. Твърди, че работодателят не е изпълнил задължението си по чл.149 от КТ, като същият не е водил специална книга за отчитане на извънредния труд, нито пък се е отчитал за полагане на такъв труд пред Инспекцията по труда. Посочва, че уговореното възнаграждение по трудов договор № 635/21.04.2015г. е 360 лв. за 8 часов работен ден, а минималната работна заплата за периода 01.01.2018г. - 31.12.2018г. е 510.00 лв. или 3.07 лв. на час, приета с ПМС № 316/20.12.2017г. Заявява, че ищецът е полагал труд за 3.07 лв. на час през 2018г., извънредния труд е 150 на 100 за работа през работните дни или $3.07 \times 1,50 = 4,605$ лв. на час извънреден труд през 2018г. Сочи, че МРЗ от 01.01.2018г. и към настоящия момент е 560.00 лв. или 3.37 лв. на час, приета с ПМС № 320/20.12.2018г. Твърди, че ищецът е полагал труд за 3.37 лв. на час през 2019г.; извънредния труд е 150 на 100 за работа през работните дни или $3.37 \times 1,50 = 5.055$ лв. на час извънреден труд през 2019г. Заявява, че към датата на подаване на исковата молба на ищеца не е заплатен извънредният труд от месец май 2018г. до месец май 2019г., като всяка положена от Т. смяна е била с продължителност 12 часа, т.е. с 4 часа повече на смяна от уговорената в договора нормална продължителност на работното време, подробно описани в исковата молба Твърди, че общо за периода от 01.05.2018г. до 31.04.2019г. положеният извънреден труд е 780 часа, като 540 часа от тях са положени през 2018г. при 4.605 лв. на час извънреден труд, на стойност 2486.70 лв., и 240 часа са положени през 2019г. при 5.055 лв. на час извънреден труд, на стойност 1213.20 лв. извънреден труд за 2019 г., като общата дължима сума за периода е в размер на 3699.90 лв.

Твърди, че съгласно трудов договор № 635/21.04.2015г. продължителността на работното време е 8 часа, но от представените към исковата молба графици на работните смени на охранителите в Склад № 1 - гр. Горна Оряховица е видно, че същите са полагали денонощен труд на две смени : дневна смяна - от 07:30 ч. до 19:30 ч. и нощна смяна - от 19:30 ч. до 07:30 ч. Заявява, че ищецът е работил на смени от 19:30 ч. до 7:30 ч., т.е. е престирал 8 часа нощен труд на всяка негова нощна смяна. Посочва, че макар в договора изрично да е договорено да се заплаща допълнително възнаграждение за нощен труд по 0,25 лв. на час, за периода от месец май 2018г. до месец април 2019г. на ищеца не е заплащано допълнително възнаграждение за нощен труд. Твърди, че Н.Т. е работел нощни смени, които за започвали в 19:30 ч. и са приключвали в 7:30 ч., като съгласно 140,ал.2 от КТ нощният труд се полага от 22.00 ч. до 06,00 ч., т.е. и е полагал 8 часов нощен труд с всяка изработена нощна смяна, подробно описани в исковата молба. Твърди, че общо за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г. положеният нощен труд е $784 \text{ часа} \times 0.25 = 196$ лв. Заявява, че работодателят, в разрез с разпоредбата на чл.140,ал.3 от КТ, не е осигурявал на работниците и служителите топла храна, ободряващи напитки и други облекчаващи условия за ефективно полагане на нощния труд. Сочи, че поради това за него възниква правен интерес от предявяване на настоящия иск.

Моли съда да осъди ответника да заплати на ищеца сумата от 3699.90 лв., представляваща неплатен положен извънреден труд от общо 780 часа за периода от 01.05.2018г. до 31.04.2019г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, както и сумата от 196 лв., представляваща неплатен положен нощен труд от общо 780 часа за периода от 01.05.2018г. до 31.04.2019г., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Моли съда да осъди ответника да му заплати направените по делото разноски, включително адвокатски хонорар.

В съдебно заседание, ищецът, чрез пълномощника си – адв. А.Ч. от ВТАК, поддържа предявените икове. Излага съображения. Моли съда да уважи исковите така, както са предявени, като му присъди и направените по делото разноски.

Ответникът „РМ-Титан Секюрити“ ООД с ЕИК 115656844, със седалище и адрес на управление : град Пловдив, район „Западен“, ул. „Генерал Никола Иванов“ № 10, ет.1, представлявано от управителя К. Т. Б., чрез пълномощник – адв. М. Н. от ВТАК, депозира писмен отговор на исковата молба. Ответникът счита предявените икове за процесуално допустими, но за изцяло неоснователни. Оспорва изцяло предявените искиви претенции както по основание, така и по размер. Счита исковите изцяло за неоснователни и недоказани, поради което следва да бъдат отхвърлени като такива, ведно със следващите се от това правни последици.

Не оспорва твърденията за това, че ищецът е бил назначен на длъжност „охранител“, с месторабота - район Горна Оряховица, както и че със заповед е прекратено трудовото му правоотношение. Оспорва изцяло твърденията, че ищецът е полагал извънреден и нощен труд за посочените в исковата молба периоди, за които да се дължат претендираните суми. Заявява, че с Правилник за вътрешния трудов ред на ответника „РМ-ТИТАН СЕКЮРИТИ“, утвърден на 16.04.2015г., е въведено работно време на работниците и служителите, което се изчислява сумирано по реда на чл.142,ал.2 от КТ, като продължителността на работната седмица е ограничена до 56 часа, а работните смени от по 12 часа или друг период се определят по график, съобразно режима за охрана и охранителите на обекта. Сочи, че това е отразено и регламентирано в чл.15 от Правилника, а в представения от страна на ищеца трудов договор изрично е посочено, че лицето е запознато с Правилника за вътрешния трудов ред. Заявява, че отделно от това, работодателят е въвел сумирано изчисляване на работното време за процесния период по реда на чл.142,ал.2 от КТ и с нарочни заповеди, съгласно които продължителността на работната седмица е ограничена до 56 часа, а работните смени са от по 12 часа. Твърди, че работникът е бил запознат своевременно както с Правилника за вътрешния трудов ред, така и със заповедите за въвеждане на сумирано работно време и определянето на работни смени от по 12 часа, като е приел извършването на възложената му работа при тези условия. Заявява, че работодателят е въвел сумирано отчитане на работното време с период на отчитане – месечно; въведени са 12-часови смени - от 19:00 ч. до 07:00 ч. и от 07:00 ч. до 19:00 ч.; определена е почивка за хранене с продължителност от 1:30 ч. във всяка смяна. Предвид въведеното от работодателя сумирано

отчитане на работното време, счита, че не може да се приеме, че полагането на смени от 12 часа представлява извънреден труд, така, както се претендира от работника. Сочи, че и от самите твърдения на ищеца е видно обстоятелството, че същият е полагал труд при сумирано работно време, с продължителност и норми, определени от работодателя при условията на чл.142,ал.2 от КТ и чл.9б от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, поради което не са налице отработени часове, за които в края на съответните периоди може да се установи, че са повече от часовете, определени съгласно чл.9б от Наредбата. Счита, че именно поради тази причина твърденията на ищеца за полагането на извънреден труд и работа по време на официални празници се явяват изцяло неоснователни и недоказани.

Моли съда да постанови решение, с което да отхвърли изцяло предявените иски като неоснователни и недоказани, ведно с присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание, ответникът, редовно призован, не се представлява.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, съобразно разпоредбата на чл.235,ал.2 от ГПК, приема за установено от фактическа страна следното :

Безспорни по делото са фактите, че страните са се намирали в трудово правоотношение, възникнало по силата на трудов договор № 635/21.04.2015г., по силата на което Н. Т. Т. е заемал длъжността „охранител” в „РМ Титан Секюрити” ЕООД гр. Пловдив, с месторабота : Регион Горна Оряховица, на пълно работно време - 8 часа, при сумирано изчисляване на работното време по графици, утвърдени от работодателя.

Безспорни по делото са и фактите, че страните са уговорили трудово възнаграждение в размер на МРЗ за страната за съответния период от време на полагане на труд.

Съдът е приел за безспорни по делото и фактите, че ищецът е полагал труд при ответното дружество през периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г., съгласно сключения между тях трудов договор, на сменен режим /дневна смяна, нощна смяна, два дни почивка/, по график, утвърден от работодателя, на смени от по 12 часа, при което е полагал труд през почивни дни, полагал е труд през работни дни, полагал е труд през официални и празнични дни, в продължение на 12 часова смяна.

Съдът е приел за безспорен и фактът, че трудово правоотношение между страните е прекратено считано от 02.05.2019г., със Заповед № 89/02.05.2019г. на работодателя.

Приетите от съда за безспорни факти се потвърждават и от приетите писмени доказателства - заверени преписи от трудов договор № 635 от 21.04.2015г., Заповед № 89 от 02.05.2019г., протокол за извършен инструктаж в обект Склад № 1 - Г. Оряховица за повишаване ефективността в охранителната дейност и недопускане терористични актове и нарушение на обществения ред в обекта, 12 броя графици на дежурствата на охраната на обект : Склад № 1 - Горна Оряховица при „РМ Титан Секюрити” ЕООД гр. Пловдив, разпечатка от търговски регистър, план за охрана на обект при изпълнение на обществена поръчка с предмет : „организиране и осъществяване на денонощна физическа невъоръжена

охрана и охрана с технически средства на обекти, собственост на ДП НКЖИ, в три обособени позиции, за срок от 3 (три) години; обособена позиция 2 - обект „склад № 1 гара Горна Оряховица ул. „Крайбрежна" № 1.

По делото са изслушани и приети заключенията на съдебно-икономическа експертиза и допълнителна СИЕ, които съдят кредитира като обосновани, кореспондиращи на приетите писмени доказателства и неоспорени от страните. Видно от заключението на приетата допълнителна СИЕ, допълнителното трудово възнаграждение за положен от ищеца извънреден труд през работни и през почивни дни през периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г. по приложените графици за дежурства, при 12-часова смяна, без ползване на почивка от час и половина, общо 716 часа, би бил в брутен размер от 3613,12 лв., респ. в нетен размер от 2803,71 лв., а в случай на въведено от работодателя сумирано изчисляване на работното време, при 12-часова смяна, без ползване на почивка от час и половина, общо 339 часа, би било в общ брутен размер от 1750,68 лв., респ. в общ нетен размер от 1358,49 лв., в двата случая - след приспадане на ползваните от ищеца отпуски и болнични в процесния период, като ответникът не е начислявал възнаграждение за положен извънреден труд от ищеца за същия период от време. Видно от приетото допълнително заключение към СИЕ, допълнителното трудово възнаграждение за положения от ищеца нощен труд през периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г. по представените графици за дежурства, при 12-часова смяна, без ползване на почивка от час и половина, общо 720 часа, би било в брутен размер от 180 лв., респ. в нетен размер от 139,68 лв. Видно от приетата допълнителна СИЕ, неизплатеното допълнително възнаграждение за положения нощен труд от ищеца за горепосочения период би било в брутен размер от 143,75 лв., респ. в нетен размер от 111,55 лв.

Видно от показанията на свидетеля И.Е.Т./бивш колега на ищеца/, двамата работели на длъжност „охранител” на обект : „Енергосекция“ гара Горна Оряховица, като охранявали складовата база. Свидетелят твърди, че постът им бил във фургон на колела, от който наблюдавали, а трябвало също и да обикалят и да следят за нападения и изменения на обстановката. Свидетелят сочи, че на смяна работел по един човек, който нямал право да напуска обекта. Видно от показанията на св. Т., смените били от 6 ч. до 18 ч. и от 18 ч. до 6 ч. сутринта, като във фургона нямало легло и не можело да се почива, а всеки от охранителите си носел храна на работа и се хранели във фургона. Свидетелят Т. посочва, че всеки месец се изготвял графика за следващия месец; работели без почивка, както и работели в почивните и празничните дни.

Съдят кредитира показанията на св. Т., доколкото същият е възприел пряко и непосредствено обстоятелствата, които установява, като служител в ответното дружество, показанията съответстват на приетите писмени доказателства и не се опровергават с други годни доказателства по делото.

При така установената фактическа обстановка, съдят прави следните правни изводи :

Предявеният иск по чл.262,ал.1,т.1,т.2 и т.3 от КТ във вр. чл.264 от КТ за допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд през периода от 01.05.2018г. до

30.04.2019г., е процесуално допустим. Разгледан по същество, същият се явява частично основателен и доказан, по следните съображения :

Безспорно се установява в настоящото производство, че страните са се намирали в трудово правоотношение, считано от 21.04.2015г. до 02.05.2020г. по силата на сключения между тях трудов договор № 635/21.04.2015г., през който период ищецът е престира дълга работна сила в изпълнение на длъжността си „охранител” в „РМ Титан Секюрити” ЕООД гр. Пловдив, с място на работа : „Енергосекция“ гара Горна Оряховица, Складова база – Склад № 1. Видно от показанията на свидетеля И.Т. които съдът кредитира изцяло като кореспондиращи на приетите писмени доказателства, цитирани по-горе, ищецът е престира работната си сила на смени – дневна и нощна, съгласно утвърдените от ответника-работодател графици, в т.ч. през почивни дни – съботи и недели, и през официални празници, като продължителността на смените е била 12 часа. Съдът приема за доказани по безспорен начин от цитираните по-горе писмени и гласни доказателства и фактите, че ищецът е полагал труд в продължение на 12 часа без прекъсване за всяка смяна от осъществените от него дежурства по сключения с ответника трудов договор /показанията на св. Ив.Т., 12 броя графици на дежурствата на охраната на обект : Склад № 1 - Горна Оряховица при „РМ Титан Секюрити” ЕООД гр. Пловдив, утвърдени от работодателя, и др./ Съгласно разпоредбата на чл.150 от КТ, за положен извънреден труд се заплаща трудово възнаграждение в увеличен размер, визиран в чл.262 от КТ. Съобразно установеното в чл.262 от КТ, положеният извънреден труд се заплаща с увеличение, уговорено между работника и работодателя, но не по-малко от посоченото в същата законова разпоредба. Наред с това, когато не е уговорено друго, увеличението се изчислява върху трудовото възнаграждение, определено с трудовия договор. В разпоредбата на чл.143 от КТ е дадено легално определение на понятието „извънреден труд”, а именно : извънреден е трудът, който се полага по разпореждане или със знанието и без противопоставянето на работодателя или на съответния ръководител от работника или служителя извън установеното за него работно време. Действително, съгласно изискванията на чл.149 от КТ, работодателят е длъжен да води специална книга за отчитане на извънредния труд, но от неизпълнение на това свое задължение той не може да черпи права, тъй като това не е нито форма за действителност, нито е единствено доказателство за положения извънреден труд, заплащането на който - в увеличен размер, е задължение на работодателя, независимо дали е положен законно или не. В този смисъл, фактически положеният извънреден труд подлежи на общо основание на доказване, както с писмени доказателства, така и със свидетелски показания. Съдът счита, че приетите по делото писмени доказателства - 12 броя графици на дежурствата на охраната на обект : Склад № 1 – Г.Оряховица при „РМ Титан Секюрити” ЕООД гр. Пловдив, показанията на св. Т. и приетите по делото СИЕ и ДСИЕ, обосновават извод, че през периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г. ищецът действително е полагал извънреден труд, в изпълнение на трудовата си функция като „охранител”, по предварително утвърдени от работодателя месечни графици, на сменен режим, с продължителност на всяка смяна от 12 работни часа.

Спорен между страните се явява въпросът дали работодателят надлежно е въвел сумирано изчисляване на работното време, дали то обвързва ищеца като страна в трудовото правоотношение и дали при въведено от ответното дружество сумирано месечно отчитане и изчисляване на работното време работодателят дължи заплащане на служителя допълнително възнаграждение за положен извънреден труд. Сумираното изчисляване на работното време е изключение от общото правило на чл.142,ал.1 КТ за подневното му отчитане. То представлява специфична организация на изчисляване на работното време, с оглед на особеностите, характера и естеството на извършваната работа – например непрекъсваем процес на работа или при непрекъснатата организация на труда (чл.141,ал.1 и ал.6 КТ). При това отчитане на работното време, установената нормална продължителност на работното време се спазва средно за определен по-продължителен период от време от деня и седмицата. Така продължителността на работното време през отделните дни може да надвишава нормалната, но работата в повече се компенсира с почивка в границите на отчетния период. По този начин балансът на работното време и почивките се спазва средно за периода, през който се отчита /сумира/ работното време (в този смисъл са : Решение № 14/27.03.2012 г. по гр.д. № 405/2011 г. на IV Г.О. на ВКС, Решение № 103/27.07.2012 г. по гр.д. № 299/2011 г. на IV Г.О. на ВКС).

Въз основа на приетите писмени доказателства в настоящия случай не се установява ответникът – работодател да е въвел помесечно сумирано изчисляване на работното време с правилника за вътрешния трудов ред и нарочни заповеди – така, както се твърди в отговора на исковата молба. В тази връзка, съдът взе предвид, че въпреки изрично възложената върху ответника доказателствена тежест досежно установяването на тези факти, ответното дружество – работодател не представя по делото изисканите от съда писмени доказателства – сочените от него Правилник за вътрешния трудов ред, Заповеди за въвеждане на сумирано работно време и определянето на работни смени от по 12 часа, както и личното трудово досие на ищеца, поради което в случая не може да се приеме за доказано наличието на такива издадени от работодателя правила във връзка с отчитането на работното време и издаване на поименни графици за работа на охранителите, въвеждането по надлежния за това ред на сумирано изчисляване на работното време, нито спазване на изискванията на чл.9а Наредба за работното време, почивките и отпуските, касаещи въвеждането на такова отчитане, от страна на „РМ Титан Секюрити“ ООД гр. Пловдив.

Предвид изложеното, съдът приема за доказани въз основа на приетите по делото писмени и гласни доказателства твърденията на ищеца, че същият е полагал системно извънреден труд при ответника-работодател през периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г., по предварително утвърдени от работодателя месечни графици, на сменен режим, с продължителност на всяка смяна от 12 работни часа. Доколкото уговореното между страните трудово възнаграждение от 360 лв. е по-ниско от минималната работна заплата за страната през 2018 г. и 2019 г., основателно се явява твърдението на ищцовата страна, че възнаграждението за положения от ищеца извънреден труд следва да бъде изчислено при съобразяване на размера на минималната работна заплата. Като императивно установена в

страната основна работна заплата, тя ограничава свободата на договаряне на страните по трудовото правоотношение. В случай, че възнаграждението е уговорено в по-нисък размер, то тази договореност се замества по право от определената за страната минимална работна заплата. С Постановление № 141/13.07.2017 г. на Министерски съвет от 01.01.2017 г. е определена минимална работна заплата за страната от 460 лв., с Постановление № 316/20.12.2017 г. на МС – 510 лв. от 01.01.2018 г., с Постановление № 320/20.12.2018 г. на МС – 560 лв. от 01.01.2019 г., а с Постановление на МС № 350/19.12.2019 г. – 610 лв. от 01.01.2020 г. Страните не са договорили размер на увеличението на трудовото възнаграждение при извънреден труд, поради което приложимо е диспозитивното правило на чл.262,ал.1 от КТ.

Според между страните по настоящото дело е и въпросът ползвал ли е реално ищецът – служител почивка от час и половина на смяна, за която ответникът твърди да е въведена от управителя на „РМ Титан Секюрити“ ЕООД гр. Пловдив с изрични заповеди и с Правилника за вътрешния трудов ред, и следва ли същата да се отчете като реално работно време за ищеца. Съгласно т.1 от Търкувателно решение № 8 от 14.11.2014г. по тълк.дело № 8/2013г. по описа на ОСГК на ВКС, при непрекъсваем производствен процес /смени, дежурства/ нормативно определеното време за хранене се включва в работното време, ако работникът или служителят е длъжен да присъства физически на място, определено от работодателя. Обичайната организационна форма на работното време действително е прекъсването му с една или няколко почивки /чл.151,ал.1,изречение 1 от КТ/. При тази организационна форма е приложима разпоредбата на чл.151,ал.2 от КТ, според която почивките не се включват в работното време. С оглед естеството на работата обаче, работодателят може да организира непрекъсваем работен процес на смени /дежурства/. Разликата между двете организационни форми е, че в първата хипотеза работникът или служителят може да разполага както намери за добре с времето за почивка, а във втория случай е длъжен да присъства физически на място, определено от работодателя. Във връзка с организацията на работното време е приета Директива No 2003/88/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 4.11.2003 г. относно някои аспекти на организацията на работното време, която се отнася за всички области на дейност в частната и публичната сфера, с изключение на транспорта. Съгласно чл.2 от Директивата работното време е всеки период, през който работникът или служителят или работи, или е на разположение на работодателя, за да изпълнява своите задължения, докато почивката е всеки период, който не е работно време. Въпросът дали при дежурства, или други случаи, когато работникът или служителят е на разположение на работодателя, без да полага фактически труд през цялото време, трябва да се счита изцяло за работно време, е бил разгледан в няколко решения на Съда на Европейския съюз, постановени по преюдициални запитвания. Това са решение от 3.10.2000 г. по дело C-303/98 Sindicato de Medicos de Asistencia Publica/Simap/ срещу Conselleria de Sanidad y Consumo de la generalidad Valenciana, решение от 9.09.2003 г. по дело C-151/02 Landesstadt Kiel срещу Norbert Jaeger, решение от 11.01.2007 г. по дело C-437/05 Jan Vorel срещу Nemocnice Ceaky Krumilov, решение от 25.11.2010 г. по дело C-429/09 Gunter Fuss срещу StadtHalle. Според тези решения разграничителният критерий за включване на

почивките в работното време е дали по време на дежурството работникът или служителът е длъжен да бъде на разположение на място, определено от работодателя. Ако работникът или служителът има такова задължение, цялото дежурство, включително и неактивната част /време за спане, храна и физиологични нужди/, се счита за работно време. В същия смисъл е разпоредбата на чл.151,ал.3 от КТ, според която в производства с непрекъсваем процес на работа и в предприятия, в които се работи непрекъснато, работодателят осигурява на работника или служителя време за хранене през работно време. Тази разпоредба ясно разграничава почивката за хранене при прекъсваем производствен процес /чл.151,ал.1, изречение 2 от КТ/, която не се включва в работното време /чл.151,ал.2 от КТ/, от времето за хранене, осигурявано от работодателя при непрекъсваем производствен процес, което е част от работното време. Затова при непрекъсваем производствен процес /смени, дежурства/ нормативно определеното време за хранене се включва в работното време, ако работникът или служителът е длъжен да присъства физически на място, определено от работодателя. Когато работникът или служителът изпълнява задълженията си „на повикване”, работното време ще е само времето, през което действително е положен труд /делото Simar/. При формулиране на отговора на въпроса следва да се вземе предвид, че легалният термин, използван в разпоредбата на чл.151,ал.3 от КТ е „време за хранене”, а не „почивка за хранене” по смисъла на чл.151,ал.1 от КТ. Ето защо, за да се разграничи ясно хипотезата, предвидена в чл.151,ал.1 от КТ, отнасяща се за прекъсваем работен процес, от хипотезата на чл.151,ал.3 от КТ, приложима при непрекъсваем работен процес, в отговора на въпроса „почивка за хранене” трябва да се замести от „време за хранене”.

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства /12 броя графици на дежурствата на охраната на обект : Склад № 1 при „Енергосекция” - Горна Оряховица при „РМ Титан Секюрити” ЕООД гр. Пловдив,/ и от показанията на свидетеля Тодоров, се установява по категоричен начин, че в процесния случай по време на дежурството – 12-часовата си работна смяна, ищецът - служител е бил длъжен да бъде на разположение на мястото, определено от работодателя, а именно фургон на колеа при Склад № 1 на „Енергосекция“ - гара Горна Оряховица, където охранителят е осъществявал постоянно наблюдение от фургона към охраняемия обект, извършвал е наблюдение и проверка на целия охраняем район около този склад и др., като не е разполагал с правото да напуска това работно място по време на 12-часовото дежурство, освен за да извърши обход и оглед на охранявания район /св. Тодоров/. С оглед изложеното по-горе, съдът намира, че действително ищецът – служител е имал задължението да бъде на непрекъснато разположение на мястото, определено от работодателя, през време на 12-часовата смяна, поради което цялото дежурство, включително и неактивната част /време за спане, храна и физиологични нужди/, в случая следва да се счита за работно време.

На следващо място, от приетата по делото и неоспорена от страните ДСИЕ, съответстваща на приложените към делото писмени доказателства /12 броя графици на дежурствата на охраната на обект : Склад № 1 - Горна Оряховица при „РМ Титан Секюрити” ЕООД гр. Пловдив, св. Т./, се установява по категоричен начин, че след

приспадане на двукратно ползван от Н.Т. полагаем платен годишен отпуск и еднократно отпуск поради временна неработоспособност /болничен/, ищецът е положил извънреден труд в размер от 492 часа през 2018 г. и в размер от 224 часа през 2019 г., общо 716 часа. Въз основа на допълнителното заключение към приетата СИЕ се установява също, че размерът на положения от Н.Т. извънреден труд през процесния период от време, след приспадане на ползвания от него платен годишен отпуск и отпуск поради временна неработоспособност, би бил в общ брутен размер от 3613,12 лв., като работодателят не е начислил и не е изплатил на ищеца допълнително трудово възнаграждение за положения от него извънреден труд. При тези обстоятелства и с оглед разпоредбата на чл.262 от КТ, безспорно се налага изводът, че ответникът – работодател дължи заплащане на допълнително трудово възнаграждение на ищеца за положен извънреден труд през периода 01.05.2018г. – 30.04.2019г. в дължимия общ брутен размер от 3613,12 лв., установен от заключението на ДСИЕ.

Предвид изложените съображения, съдът приема, че предявеният иск за дължимо допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен като такъв в общ брутен размер от 3613,12 лв., заедно със законната лихва върху него от датата на предявяване на иска – 01.06.2021г. до окончателното изплащане на тази сума.

Съдът следва да допусне предварително изпълнение на съдебното решение в частта му относно присъденото допълнително трудово възнаграждение за извънреден труд, на основание чл.242,ал.1 от ГПК.

Предвид изложените съображения и предвид заключенията на СИЕ и ДСИЕ и приетите писмени доказателства, обсъдени по-горе, съдът счита, че предявеният иск с правно основание чл.262,ал.1,т.2 от КТ се явява неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен по отношение разликата от уважения общ брутен размер за неизплатено допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд от 3613,12 лв. до пълния предявен общ нетен размер от 3699,90 лв., считано за процесния период, заедно със законната лихва върху тази разлика, считано от датата на предявяване на исковата молба - 01.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

Предявеният иск по чл.261 от КТ за присъждане на допълнително трудово възнаграждение за положен нощен труд е процесуално допустим.

Разгледан по същество, предявеният иск с правно основание чл.261 от КТ се явява частично основателен и доказан досежно размера по следните съображения :

Безспорно се установява в настоящото производство, че страните са се намирали в трудово правоотношение през процесния период, през който ищецът е престириал дължимата от него работна сила. От приетите по делото писмени доказателства – 12 броя графици на дежурствата на охраната на обект : Склад № 1 - Горна Оряховица при „РМ Титан Секюрити” ЕООД гр. Пловдив, от показанията на св. Тодоров, както и от приетата ДСИЕ, се установява, че ищецът е положил нощен труд през процесния период от време в размер от

496 часа през 2018 г. и в размер от 224 часа през 2019 г., общо 720 часа, като този размер е формиран след приспадане на двукратно ползван от Н.Т. полагаем платен годишен отпуск и еднократно отпуск поради временна неработоспособност /болничен/. При тези обстоятелства и с оглед разпоредбата на чл.261 от КТ, безспорно се налага изводът, че ответникът – работодател дължи заплащане на допълнително трудово възнаграждение за положен нощен труд от ищеца. Поради това, съдът намира, че искът е доказан по основание. Предвид изложените по-горе подробни съображения, съдът приема, че предявеният иск за дължимо допълнително трудово възнаграждение за положен нощен труд се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен в установения от заключението на допълнителната СИЕ брутен размер от 143,75 лв. за през периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г., заедно със законната лихва върху тази сума от датата на предявяване на иска – 01.06.2021г. до окончателното изплащане на сумата.

Съдът следва да допусне предварително изпълнение на съдебното решение в частта му относно присъденото допълнително трудово възнаграждение, на основание чл.242,ал.1 от ГПК.

Предвид изложените съображения и заключението на ДСИЕ, удостоверяваща, че ответникът – работодател е извършил плащания в полза на ищеца на част от дължимото възнаграждение за положен от него нощен труд, неоспорено от ищеца, съдът счита, че предявеният иск с правно основание чл.261 от КТ се явява неоснователен и недоказан и следва да бъде отхвърлен по отношение разликата от уважения общ брутен размер за неизплатено допълнително трудово възнаграждение за положен нощен труд от 143,75 лв. до пълния предявен общ брутен размер от 196 лв. за процесния период, заедно със законната лихва върху тази разлика, считано от датата на предявяване на исковата молба - 01.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

При този изход на делото, основателна се явява претенцията, предявена от ищцовата страна на основание чл.78,ал.1 от ГПК, за присъждане на направените по делото съдебни разноски за платено адвокатско възнаграждение /800 лв./, които следва да бъдат възложени в тежест на ответника в размер от 768 лв. – съразмерно на уважената част от исковете.

На основание чл.78,ал.3 от ГПК, претенцията на ответника за присъждане на направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение /530 лв./ се явява основателна и следва да бъде уважена, съразмерно на отхвърлената част от иска, а именно – в размер от 21,20 лв.

На основание чл.78 ал.6 от ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на ГОРС дължимата ДТ върху уважените размери на исковете общо в размер на 194,53 лв., сумата от 260 лв., представляваща платени възнаграждения на вещо лице от бюджетните суми на съда, както и 5 лв., в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Воден от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „РМ-ТИТАН СЕКЮРИТИ” ООД с ЕИК 115656844 , със седалище и адрес на управление : град Пловдив, район „Западен”, ул. „Генерал Никола Иванов” № 10, ет.1, представлявано от управителя К.Т. Б., **ДА ЗАПЛАТИ** на **Н. Т. Т. с ЕГН ******* , с адрес: село П..., ул..., **СУМАТА** от **3613,12 лв. /три хиляди шестстотин и тринадесет лева и дванадесет стотинки/**, представляваща неизплатено брутно допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба - 01.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

ДОПУСКА, на основание чл.242,ал.1 от ГПК, **ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ** на съдебното решение в частта му относно присъденото допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.262,ал.1,т.1,т.2 и т.3 от КТ във вр. чл.264 от КТ, предявен от Н. Т. Т. с ЕГН ***** , чрез адвокат А.Ч. от ВТАК, против „РМ-ТИТАН СЕКЮРИТИ” ООД гр. Пловдив, с ЕИК 115656844, представлявано от управителя К.Т. Б., в частта му за разликата от уважения общ брутен размер от 3613,12 лв. до пълния предявен общ брутен размер от 3699,90 лв. за неизплатено допълнително трудово възнаграждение за положен извънреден труд за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба - 01.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА „РМ-ТИТАН СЕКЮРИТИ” ООД с ЕИК 115656844 , със седалище и адрес на управление : град Пловдив, район „Западен”, ул. „Генерал Никола Иванов” № 10, ет.1, представлявано от управителя К. Т. Б., **ДА ЗАПЛАТИ** на **Н. Т. Т. с ЕГН ******* , с адрес: село П..., община Г.О., ул..., **СУМАТА** от **143,75 лв. /сто четиридесет и три лева и седемдесет и пет стотинки/**, представляваща неизплатено брутно допълнително трудово възнаграждение за положен нощен труд за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба - 01.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане.

ДОПУСКА, на основание чл.242,ал.1 от ГПК, **ПРЕДВАРИТЕЛНО ИЗПЪЛНЕНИЕ** на съдебното решение в частта му относно присъденото допълнително трудово възнаграждение за положен нощен труд.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл.261 от КТ, предявен от Н. Т. Т. с ЕГН ***** , чрез адвокат А.Ч. от ВТАК, против „РМ-ТИТАН СЕКЮРИТИ” ООД гр. Пловдив, с ЕИК 115656844, представлявано от управителя К.Т. Б., в частта му за разликата от уважения общ брутен размер от 143,75 лв. до пълния предявен общ брутен размер от 196 лв. за неизплатено допълнително трудово възнаграждение за положен нощен труд за периода от 01.05.2018г. до 30.04.2019г., заедно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на предявяване на исковата молба - 01.06.2021г. до окончателното ѝ изплащане, като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА „РМ-ТИТАН СЕКЮРИТИ” ООД с ЕИК 115656844 , със седалище и адрес

на управление : град Пловдив, район „Западен”, ул. „Генерал Никола Иванов” № 10, ет.1, представлявано от управителя К.Т. Б., **ДА ЗАПЛАТИ** на **Н. Т. Т. с ЕГН ******* , с адрес: село П..., ул..., **СУМА** в размер на **768,00 лв. /седемстотин шестдесет и осем лева/**, представляваща направените по настоящото дело разноси за платено адвокатско възнаграждение, съразмерно на уважената част от исковете.

ОСЪЖДА Н. Т. Т. с ЕГН ***** , с адрес: село П..., ул..., **ДА ЗАПЛАТИ** на **„РМ-ТИТАН СЕКЮРИТИ” ООД с ЕИК 115656844** , със седалище и адрес на управление : град Пловдив, район „Западен”, ул. „Генерал Никола Иванов” № 10, ет.1, представлявано от управителя К.Т. Б., **СУМА** в размер на **21,20 лв. /двадесет и един лева и двадесет стотинки/**, представляваща направените по настоящото дело разноси за платено адвокатско възнаграждение, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

ОСЪЖДА „РМ-ТИТАН СЕКЮРИТИ” ООД с ЕИК 115656844 , със седалище и адрес на управление : град Пловдив, район „Западен”, ул. „Генерал Никола Иванов” № 10, ет.1, представлявано от управителя К.Т. Б., **ДА ЗАПЛАТИ** по сметка на **ГОРНООРЯХОВСКИЯ РАЙОНЕН СЪД** , в полза на бюджета на Съдебната власт, **СУМАТА** от **194,53 лв. /сто деветдесет и четири лева и петдесет и три стотинки/**, представляваща дължима държавна такса върху уважените размери на исковете, **СУМАТА** от **260 лв. /двеста и шестдесет лева/**, представляваща направените по делото разноси за възнаграждения на вещо лице, както и **СУМАТА** от **5 лв. /пет лева/**, в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

Решението подлежи на въззивно обжалване от страните в двуседмичен срок, считано от уведомяването им.

На основание чл.7,ал.2 от ГПК, на всяка от страните да се връчи препис от решението.

Съдия при Районен съд – Горна Оряховица: _____